

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

ze skargi powoda

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego

z dnia 10 marca 2009 r., w sprawie z powództwa D. W.

przeciwko Bankowi BPH Spółce Akcyjnej z siedzibą w K. poprzednio

GE Money Bankowi Spółce Akcyjnej z siedzibą w G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 kwietnia 2011 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 kwietnia 2010 r.,

- 1. oddała zażalenie**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w G. adwokatowi – K. M. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 10 marca 2009 r., w którym oddalono apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 22 października 2008 r.

Sąd Apelacyjny uznał, że skarżący nie wykazał w skardze odpowiednich podstaw wznowienia postępowania określonych w art. 403 § 2 k.p.c. W przepisie tym chodzi bowiem o takie okoliczności faktyczne i środki dowodowe, które istniały w dacie wydania zaskarżonego wyroku, ale z których strona nie mogła skorzystać. W tej sytuacji nie było nową okolicznością prowadzenie postępowania egzekucyjnego z renty powoda, ponieważ o fakcie tym powód wiedział przed oddaleniem apelacji. Nie stanowiło też nowości w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. przedstawienie ze skargą informacji z dnia 19 grudnia 2009 r. o podjęciu przez fundusz inwestycyjny decyzji o skierowaniu do postępowania sądowego sprawy o zapłatę przez skarżącego długu w wysokości 6.902,22 zł.

W zażaleniu powoda sformułowano zarzuty naruszenia art. 86 k.p.c. w zw. z art. 118 § 1 i § 2 k.p.c i art. 91 pkt 1 k.p.c. Wskazywano ponadto na błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, że fakty i dowody wskazane przez powoda były jemu znane wcześniej i mógł je przedstawić w postępowaniu przed sądami meriti pomimo nieistnienia tych dowodów przed zakończeniem postępowania przed tymi sądami. Skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W zażaleniu pełnomocnik skarżącego podtrzymuje stanowisko o istnieniu podstaw wznowienia postępowania przewidzianych w art. 403 § 2 k.p.c. i wskazuje na informacje uzyskane przez powoda z kancelarii C. J. – Spółki z o.o. w W. (z dnia 19 grudnia 2009 r.) oraz na korespondencję z ZUS dotyczącą egzekucji z renty powoda. Ten pierwszy dokument był załączony do skargi powoda z dnia 12 stycznia 2010 r., natomiast powód (w skardze) i obecnie pełnomocnik powoda (w zażaleniu) powołują się na bliżej nieokreśloną korespondencję z ZUS, mającą określać wysokość i czas prowadzenia egzekucji dotyczącej należności kredytowej pozwanego Banku (sprawa KM [...]). W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wyjaśniono, dlaczego wspomniane dokumenty nie mogą być traktowane jako nowe

okoliczności lub środki docelowe w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Fakt prowadzenia postępowania egzekucyjnego z renty skarżącego nie jest okolicznością nową, ponieważ istotnie treść uzasadnienia kwestionowanego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 marca 2009 r. wskazuje na to, że fakt ten był znany powodowi jeszcze przed wydaniem wyroku przez Sąd drugiej instancji. Trafnie też przyjęto, że nie stanowi nowości w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. złożona ze skargą ogólna informacja z dnia 19 grudnia 2009 r. o podjęciu decyzji o skierowaniu sprawy zadłużenia kredytowego w banku do egzekucji. W zażaleniu pełnomocnika powoda nie doszło do skutecznego podważenia ocen zawartych w zaskarżonym postanowieniu. Nie podjęto też próby przedstawienia prawnego znaczenia tych dokumentów dla rozstrzygnięcia sprawy zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 10 marca 2009 r.

Skarga o wznowienie postępowania, sporządzona osobiście przez powoda, istotnie nie została doręczona pełnomocnikowi powoda ustanowionemu wcześniej z urzędu i wnoszącemu obecnie zażalenie. Należy jednak zaznaczyć, że na Sądzie nie ciążył procesowy obowiązek dręczenia takiej skargi pełnomocnikowi powoda, a wnoszący zażalenie nie twierdzi inaczej. Wymiana korespondencji między Sądem a powodem doprowadziła do stwierdzenia, że skarga odpowiadała formalnym wymoganiom przewidzianym dla tego typu środka zaskarżenia i została oceniona z punktu widzenia zawartych w niej podstaw (art. 403 § 2 k.p.c.). Skoro brak podstaw wniesienia skargi został stwierdzony w toku dwóch instancji, to nie sposób twierdzić, że doszło do naruszenia prawa powoda do obrony w sferze możliwości właściwej oceny wskazanych w skardze podstaw jej wniesienia.

W tej sytuacji należało oddalić zażalenie jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono stosownie do postanowień art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c i § 3, 6, 13 ust. 2, 20 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).